

Voorwoord

De koude, donkere dagen zijn weer bijna voorbij en maken plaats voor langere, lichte dagen. Stilaan kondigt de lente zich aan. Alhoewel het nog februari is, zijn de maartse buien volop hun gang aan het gaan. Maar toch zie je al tekenen die de lente aankondigen. Het blijft al veel langer licht, de sneeuwkllokjes en krokussen staan volop in bloei en zelfs staan er hier en dan al enkele paasbloemen in bloei. Stilaan ontwaakt de natuur uit zijn winterslaap.

Anderzijds komen er verschillende feestdagen aan waarin het gemis van ons kindje zo voelbaar is: Pasen zonder paaseitjes, Moeder- en Vaderdag zonder ons engeltje...

Voor deze editie zijn we weer flink aan de slag gegaan om een mooi magazine neer te kunnen zetten: een boekrecensie van een kinderboek en een boek voor volwassenen, een gedicht, muziek, interviews met mensen die van nabij het verlies van een kindje hebben meegemaakt...

Onze redactieploeg is dringend op zoek naar nieuwe medewerkers. Lijkt het jou interessant om deel uit te maken van onze redactieploeg, om mee op zoek te gaan naar interessante onderwerpen en hier iets over wilt schrijven, stuur dan een mailtje naar redactie@lieve-engeltjes.nl

Ook dit keer hopen we ouders steun en (h)erkenning te bieden met het lezen van het magazine, want soms zegt schrijven inderdaad meer.

Een warme groet namens de redactie,
Bernadette, Linda, Ellen, Deborah en Monique

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Woord van het bestuur.

Lieve allen,

Het is alweer de maand maart. De tijd gaat vlug, voor jullie ligt het nieuwe magazine van Lieve Engeltjes. De vrijwilligers die dit mogelijk maken zijn weer hard aan het werk geweest om mooie artikelen/verhalen voor jullie te schrijven.

We wensen jullie dan ook heel veel leesplezier met dit magazine.
Lieve groet het bestuur van Lieve Engeltjes.

Sigur
Voor even en Altijd
Rimke van der Geest

Dit is een ontzettend aangrijpend, verdrietig, mooie boek als een eerbetoon aan Sigur, die hier maar even was maar blijft voor altijd.

Sigur is het zoontje van Rimke en Gerben. Als het eindelijk lukt om zwanger te blijven, wordt Sigur, na een voldragen zwangerschap, geboren. Als Rimke, 11 dagen overtijd gaat, voelt ze geen leven, maar de verloskundige vindt het niet nodig haar meteen naar het ziekenhuis te sturen. Als Sigur wordt geboren zitten zijn longen vol vruchtwater met ontlasting en zijn hartslag wordt steeds trager. Ze reanimeren hem en als hij stabiel is, wordt hij naar het AMC gebracht waar hij op de ic-neonatologie ligt. Hij wordt gekoeld waardoor eventueel schade aan organen tot een minimum beperkt worden. 3 dagen na de geboorte gaat Sigur in kleine stapjes vooruit. Begin van het nieuwe jaar gaat het fout, Sigur gaat achteruit en hij gaat naar het Erasmus MC onder politiebegeleiding. Het lijkt in het Erasmus MC beter te gaan en Sigur mag terug naar het AMC. Daar wordt een MRI gemaakt. Er komt verschrikkelijk nieuws er zit schade in het grootste gedeelte van zijn hersenen. Na 16 dagen, op 13 januari, moeten ze afscheid nemen van Sigur .

Ik heb best wat traantjes gelaten bij het lezen van dit boek. Het boek is geschreven door Rimke maar er staan ook stukjes in bekeken uit het oogpunt van Gerben. Dit vind ik zelf ook heel goed omdat vaak bij het verlies van een kindje de vader eigenlijk vergeten wordt, terwijl de vader aan de zijlijn toekijkt en zich vaak machteloos voelt. Mooi dat Rimke hier aandacht aan heeft gegeven in haar boek. Heel veel gevoelens zijn voor mij zo herkenbaar o.a. de gevoelens van waarom heeft de verloskundige me niet doorgestuurd. Wat als en hoe moet je dit verdriet ooit gaan dragen?

Ik denk dat dit boek voor veel ouders die een kindje hebben verloren, kindje op neonatologie hebben gehad, dit boek een steun en herkenning kan zijn. Rimke heeft zo mooi en oprecht haar gevoelens omschreven. Hieronder een paar stukjes uit het boek die ik erg mooi vind en mij persoonlijk raken.

Sigur is een oud-Noorse naam en het betekent overwinning.

Wij allemaal hoopte op een wonder. Wij allemaal beseften niet dat jij het wonder was.
Zo'n prachtig wonder, voortgekomen uit intense liefde van jouw papa en mama.
Wat jij hebt gedaan met ons allemaal...

Jij kleine charmante veroveraar. Jij hebt ons allen om je kleine vingertje gewonden.
Ons allen laten zien dat de grootste waarde van het leven liefde is.
Voor jou-voor jouw mama en papa-voor elkaar. Wat een netwerk heb jij in jouw korte 'zijn' hier op gezet, en ons allemaal intens met elkaar verbonden.

Je luistert, je fluistert
Je bent ons nabij
Een vonkje hemel
Een zucht van de aarde
Stukjes van jou
In ons allebei
Je bent in ons lachen
Je bent in ons huilen
Je stroomt met ons mee
In ieder getij
Kind van ons hart
Jij gaat nooit meer voorbij

Deborah mama van Max* & Sophie*

Muziek

Door Linda, mama van Sven*

Zoals ook al in eerdere magazines naar voren kwam kan muziek veel betekenen voor mensen in het algemeen en in het bijzonder bij rouw en verlies. Soms vanwege herinneringen die men zelf heeft aan een nummer, soms vanwege de songtekst die zo passend geschreven is. Zo 'n nummer waarin veel lotgenoten zich herkennen is het nummer "The Girl that never was" van James Blunt. Hieronder is de songtekst opgenomen.

James Blunt
"The Girl That Never Was"

*Darling I
Know we talked about it one too many times
How there was something missing in our lives
A little life
So we tried
It was more than just a twinkle in your eye
But some things you just don't get to decide
At least we tried*

*The first casualty of life is the plan
When I look back I'm not even sure that
We were thinking*

*Somewhere
She's probably dancing with her blonde hair
Falling like ribbons on her shoulders
Just like we always saw
Bright eyes
Spinning in circles in the sunlight
Darling we tried but now it's over
We had it all and then we lost
The girl that never was*

*If I could say
A million words to take away the pain
What kills me is you trying to take the blame
You're not to blame*

*I'll never say I told you so
But sad I've thought the words
Tried drowning you in happiness
I only make it worse
We never should've picked a name
'Cause now she has a face
And now no matter what we do
No one will take her place*

*Somewhere
She's probably dancing with her blonde hair
Falling like ribbons on her shoulders
Just like we always saw
Bright eyes
Spinning in circles in the sunlight
Darling we tried but now it's over
We had it all and then we lost
The girl that never was*

*I know we'll never know you
I know we'll never hold you
I never got to show you
My love*

*'Cause somewhere
You're probably dancing with your blonde hair*

*Falling like ribbons on your shoulders
Just like we always saw
Bright eyes
Spinning in circles in the sunlight
Darling we tried but now it's over
We had it all and then we lost
The girl that never was*

Interview met Sandra, mama van Kimberley*

Ik ben Monique Minneboo, 54 jaar, getrouwd met Mario en mama van Murphy (1997), Mabel* (1999) en Muraya (2002).

Ik ben vrijwilligster bij Lieve Engeltjes, eerst op de beurzen en nu alweer een poosje in de redactie.

Vandaag, 19 februari 2024, interview ik mijn vriendinnetje Sandra Prins, uit Zaandam, mama van Kimberley*. Wij leerden elkaar (ongeveer) in mei 2017 kennen in 't huis aan 't water in Katwoude, een stichting voor mensen met of na kanker en hun familie/nabestaanden tijdens de cursus creatief schrijven.

Het was gek genoeg vriendschap op het eerste gezicht!!!

Ik wist meteen: wij delen meer dan alleen kanker.

En al snel bleek dat wij allebei onze dochter moesten missen, en ook nog waren zij allebei in 1999 geboren. Maar waar ik Mabel* al die jaren al moest missen, was Kim*, zoals San haar altijd liefkozend noemt, nog maar zes maanden voor onze ontmoeting overleden!

Hoi, lieverd, fijn je te spreken en bedankt dat ik dit mag doen.

1. Vertel eens over jezelf en Kim*.

Ik ben Sandra Prins, ben 56 jaar en had een dochter die nu 25 maar 25 jaar zou worden.

Zij heet Kimberley* en is 7 november 2016 overleden aan lymfeklierkanker, toen zij 17 jaar oud was.

Zij is op haar 15de ziek geworden.

2. Hoe ervaar jij steun/hulp vanuit het ziekenhuis en van familie en vrienden?

Met het ziekenhuis heb ik zowel positieve als negatieve ervaringen. Ik had zelf borstkanker toen Kim* ziek werd. Haar oncoloog was erg betrokken, maar zij had de diagnose van Kim* erg licht over doen komen, ik denk omdat zij moeite had met de situatie.

Zij hadden de chemo beter van zwaar naar licht in kunnen zetten, ipv andersom, zoals zij nu gedaan hebben!

Dit neem ik haar en haar team erg kwalijk, en dat heb ik ook in het nagesprek met haar besproken.

De baliemedewerkers hadden zéér weinig inlevingsvermogen.

De verpleging maakte veel fouten (vooral met haar medicijnen), maar waren óók heel erg lief!

Ik zat er als een tijger bovenop, of zij het juiste wel kreeg.

Van vrienden krijg ik veel steun.

Maar van familie niet echt, zij kwamen wel bij Kim* in het ziekenhuis, maar niet vaak.

Mijn moeder liet mij een gebracht hapje eten rustig nog afrekenen!!!

3. Hoe ging haar afscheid?

De laatste zes weken lag zij in Utrecht, voor een stamceldonatie uit het bloed van de navelstreng van een pasgeborene ♡.

De eerste vierehalve week ging het goed, tot zij een schimmel in haar longen kreeg en op de kinder i.c. terecht kwam.

Tien dagen!

Haar longcapaciteit nam af en zij moesten een tube bij haar inbrengen, waar zij zo ontzettend bang voor was.

Tijdens haar paniek hebben wij elkaar aangekeken en heb ik "ik houd van jou" naar haar gebaard en daarna hielden zij haar in slaap, dus dit bleek het laatste te zijn dat ik ooit nog tegen haar zou zeggen.

De artsen betrokken mij er niet echt bij, dus ik heb een gesprek aangevraagd!

Toen vertelden zij, dat als zij al zelfstandig zou kunnen gaan ademen, het met een zuurstofflesje op haar rug zou zijn en ze zagen het somber in!

Nu kwam de vraag of zij haar in leven moesten houden of de stekker er uit moesten trekken.

Dat was zó moeilijk!

Kim was een heel introvert meisje en dat leven wilde ik niet voor haar; dit kwam niet meer goed!

En toen zij de apparatuur uit hadden gezet was zij al binnen een kwartier weg, ... zo zwak was zij inmiddels al!

Ik werd met een 'smoesje' meegenomen en toen ik terugkwam, had de verpleegkundige Kim* al met mijn toenmalige partner gewassen en aangekleed.

Dat vond ik zó erg, ik was ontzettend boos.

En niet eens zozeer om mijzelf, ... maar Kim* had dit NOOIT zo gewild, ... gewassen door een vreemde en mijn partner!!!

Ik heb dit uiteraard wel geuit, maar was inmiddels het vechten tegen de medici zo ontzettend zat!

Kim* kwam eigenlijk meteen naar huis en ik zag dat zij de zak dichtritsen en dat was heel naar, ... dat had ik eigenlijk helemaal niet mogen zien! Eén van de mannen vroeg nog wel of zij haar pruikje nog op moest. Maandag tot en met vrijdag lag zij in haar eigen bed, dus ik kon elke dag, wanneer ik maar wilde, naar haar toe. De meeste mensen die langskwamen durfden toch niet naar boven.

De uitvaartleider was sympathiek. Vrijdag reed ik achter haar* aan naar het crematorium.

Daar stopte ik een foto van ons samen in haar handen, deed haar halve hartje dat zij deelde met haar beste vriendinnetje Charmaine om haar nek, schoof het gouden hartjes-ringetje van haar opa en oma om haar vinger. En gaf haar nog wat andere lieve dingetjes mee.

Zaterdag was de dag van de uitvaart. Ze had een licht houten kist, met mooie afgewerkte binnenkant. Het was een mooie dienst.

Kim* vond 'True Colors' mooi en 'Waves' en 'She' van mr. Props.

En Charmaines vader had 'gaven' en zei dat Kim* hem had "gezegd" dat zij ook een nummer van Sandra Nieuwland moest spelen.

En "Mama zou wel weten welke"?!

Er kwamen heel veel mensen afscheid nemen!

Leerlingen en leerkrachten.

Haar arts en verpleegkundigen, activiteitenbegeleidster en maatschappelijk werkster.

En ook waren er een groepje mannen 'strak in het pak', maar tot de dag van vandaag weet ik niet wie dat waren?

Op Kims* school hadden zij een kamertje ingericht voor de leerlingen, met een tafeltje met haar foto en een boek om in te schrijven.

Na een mooie dienst is zij gecremeerd. Ik kreeg bijna niet de zo gewenste urn door een foutje, maar gelukkig kwam dat goed en kregen opa en oma een mooi, klein urntje als compensatie er bij.

Kim* heeft een mooi plekje op een hoekplank samen met haar geliefde hondje Puck*, die haar zo vreselijk miste, dat hij ook niet oud werd!

Jouw armbandje en medaillon hangt over haar urn, zodat ik ze niet kan verliezen!

4. Noemen mensen haar nog?

Ik zelf alleen.

Oma soms, opa niet... te moeilijk. Broers bijna niet.

En jij!

Er is - heel normaal, denk ik - alleen aandacht op haar geboorte en sterfdag van (oud) collega's, haar beste vriendin Charmaine en haar moeder en zus, mijn vriendinnen en mijn (inmiddels overleden) ex-schoonvader

5. Heb jij Kim* rituelen?

Ja, jazeke!

Elke avond en ochtend zeg ik haar foto in het boekje van Curacao op haar kamertje 'goedemorgen' of 'welterusten' en streek de foto even en zeg dat ik van haar houd.

Haar kamer blijft intact, zolang ik hier woon!

Ik heb wel een beetje opgeruimd, hoor; kleding dat 'verging' weggegooid en wat spullen, bedoeld voor haar nieuwe zee-kamer, behalve een dekbedhoes en vloerkleed.

En er is een zak met kleding naar jou gegaan voor de lappendeken (die ga ik, Monique, nl voor haar maken).

In winkels zoek ik altijd naar dingetjes met haar naam.

Als ik thuis kom, brand ik de kaarsen rond haar urn en als ik ze uitblaas, aai ik ff over haar urn.

6. Wat doe jij om haar te herdenken?

Met haar dagen ga ik altijd naar de pier van Wijk aan Zee / IJmuiden met roze en witte bloemen.

In het voorjaar tulpen en in november rozen.

Roze was Kims* favoriete bloemen-kleur en wit dat van mij.

Ik schrijf een briefje aan haar op roze papier en stop dat in een klein flesje, stop er wat zand bij en doe er een kurkje erop.

De bloemen en het flesje gooi ik op haar geboorte- en sterfdatum op de pier in zee.

Weer of geen weer!

En ik herdenk haar op mijn lichaam; op mijn heup staat 'Always' op mijn pols een mama met baby symbool en haar data.

Op mijn (andere) onderarm haar naam met een veer, ... de veer vorig jaar gezet met jou, toen jij je lieve kat op je pols liet zetten.

Op mijn ruggengraat staat 'I love You to the Moon and back' en op mijn sleutelbeen 'Memorys' en samen met jou komt er 11 maart nog (ergens?!) een vliegertje bij!

7 Zijn er dingen die je andere ouders graag als tip of advies mee zou willen geven?

Het enige is: ze zullen er altijd zijn!

Het verdriet is er, maar ze zullen ook nooit uit je gedachten, systeem en je hart zijn en óóit wordt het 'leefbaar'.

8 Hoe kan iemand jou ten aanzien van Kim* enorm kwetsen?

Door haar niet 'levend' te houden of te herinneren.

Mensen dichtbij die niets laten horen op haar dagen.

Onbegrip van onwetenden.

9 Hoe kan iemand jou enorm steunen?

Door over haar te praten.

Ik hoef niet perse een arm om mij heen, of dat mensen gesprekken over hun eigen (klein) kinderen vermijden, maar vind het wel fijn als ze* bij ze in gedachten blijft.

10 Hoe ga jij daar mee om?

Als mensen mij kwetsen laat ik dat wel weten!

Ik ben er heel open over.

Als anderen bijvoorbeeld over hun kinderen klagen, dan zeg ik: 'wees blij dat je ze hebt'.

Als laatste in ons gesprek zei Sandra: 'Alles heeft een reden, dit heeft misschien zo moeten zijn?!'

Want anders hadden wij elkaar waarschijnlijk nooit ontmoet?!

Kijk, daar krijg ik nou een brok van in mijn keel,... onze vriendschap is mij net zo dierbaar, lieverd!!!

Bedankt voor dit bijzondere interview. Ook namens Lieve Engeltjes.

Ik hoop dat wij samen nog heel vaak over onze meisjes zullen praten, dat wij veel samen zullen genieten, op stap gaan en vooral mooie, liefdevolle herinneringen maken.

En nog een tattoo,.....;)

Met dank aan Sandra Prins, mama van Kimberley*

Monique Minneboo, mama van Murphy, Mabel* en Muraya.

Interview met een regenboogkind.

Stel jezelf even voor

Ik ben Judith, 34 jaar en al even lang de zus van Anique*. Anique werd geboren 36 jaar geleden, 2 jaar voor ik geboren werd. Verder ben ik de zus van Noël, 39 jaar, en Daphne, 33 jaar.

Wanneer besepte je eigenlijk dat je nog een zusje had? Hoe kwam dit bij jouw binnen? Zijn er momenten waarop je er extra bij stil staat?

Wanneer ik besepte dat ik nog een zus had, is nogal moeilijk in te schatten. De bezoeken aan de begraafplaats werden van kinds af aan gedaan, dus abnormaal was dat zeker niet.

Steevast gingen we in november en in juni, rond haar verjaardag, naar het kerkhof. Anique* werd geboren een aantal dagen na de verjaardag van mijn mama (dat is overigens ook de reden waarom ik als kind nooit de verjaardag van mijn mama kon onthouden, ik durfde weleens verwarren).

Ik geloof dat ik uiteindelijk een jaar of 4 was wanneer ik hierover vragen begon te stellen.

'Waarom gaan we naar het kerkhof mama?'

'Waarom ween je mama, wij zijn er toch nog?'

Als kind had ik niet echt het besef wat er gebeurd was. In mijn fantasie had ik herinneringen gecreëerd over haar, terwijl die er absoluut niet konden zijn.

Ik voelde wel dat er verdriet aanwezig was.

Af en toe zag ik dat verdriet maar eigenlijk werd er niet over gesproken.

Het hoe en wat er gebeurd was, is iets wat we gaande weg hebben geleerd. Open werd er toen niet over gesproken.

Wanneer er dan wel over gesproken werd?

15 jaar lang werd er bijna niet over gesproken tot het moment dat de concessie op haar graf zou stopgezet worden.

De wonde, die eigenlijk nooit geheeld was, werd helemaal opnieuw opengetrokken.

Pas toen, 15 jaar na datum, heb ik gemerkt dat er gesproken werd over praatgroepen, andere initiatieven en werd het verdriet van mijn ouders voor mij zichtbaar.

15 jaar na datum kon hun verdriet eindelijk een plaats krijgen.

Als ik achteraf terugkijk, en 'herbeluister' wat er toen allemaal gezegd werd -of niet gezegd werd- merk ik dat er in die 15 jaar nooit een plekje was voor hun verdriet. De maatschappij liet dat niet toe. Het taboe rond kindverlies of zwangerschapsverlies, was nog zo groot dat zo'n verdriet privé werd gehouden.

Toen ze 30 jaar werd ben ik op zoek gegaan naar een manier om iets tastbaar te kunnen geven. Stiekem ben ik toen ik de kasten gaan zoeken naar informatie, echo's en met een beetje geluk harttonen. Die kon ik immers gebruiken in verschillende zaken.

Jammer genoeg heb ik geen van die zaken gevonden. Geen tastbare, heldere, herinneringen aan de 9 maanden dat zij gedragen werd. Ik heb toen gesprekken gehad met verschillende personen, dokters van toen, personeel van de gemeente maar evengoed met de voorzitter van Met Lege Handen. Bij de gemeente heb ik toen een antwoord gekregen om achterover te vallen. Een antwoord waar zelfs ik tranen van in de ogen kreeg. Dokters konden me niet verder helpen en de voorzitter van Met Lege Handen heeft me op ideeën gebracht.

Uiteindelijk hebben we een bevriend kunstenaar gevraagd om een beeld te ontwerpen.

Dat beeld heeft nu een mooi plekje in onze tuin gekregen.

Heeft het je leven veranderd?

Ja, het heeft mijn leven veranderd. Het verlies van mijn zus, draagt bij tot wie ik nu ben als persoon. Ik zou Judith niet zijn zonder het verlies van Anique*.

Ik heb haar dan wel niet gekend, zij heeft mij wel mee gevormd.

Altijd grote zus van Emke Dierickx

Illustraties van Sanne Thijs

Lena is met haar blokken aan het spelen als mama en papa haar vertellen dat er een kindje op komst is. Ze is zo blij dat haar toren omvalt. Lena begint te dromen en zoekt haar speelgoed uit waar ze samen met haar broertje mee kan spelen.

Samen maken ze plannen, haar ouders betrekken haar bij de voorbereidingen, totdat...

Op een nacht hoort Lena veel lawaai in de slaapkamer van haar ouders en automatisch voelt Lena dat er iets mis is. Ze komt uit bed en komt haar papa tegen. Deze vertelt haar dat er geen broertje zal komen, zijn hartje stopte met kloppen terwijl het nog in de buik bij mama zit.

Dit moeilijk onderwerp is eigenlijk heel eenvoudig samengevat zodat het voor kinderen begrijpelijk is.

Aan de hand van de tekeningen kan men het vertellen aan je kindje en zo samen een moeilijk onderwerp bespreekbaar maken. Het is heel mooi om te zien dat ze vooral samen, proberen om te gaan met hun verdriet. De tekeningen zijn heel mooi, de uitdrukkingen op hun gezichten zijn voor de kinderen heel herkenbaar. Zo is heel mooi te zien op de gezichtjes dat ze blij zijn dat er een kindje op komst is, ze dansen en springen. Als papa vertelt dat het hartje van het broertje gestopt is met kloppen, zoekt Lena troost bij haar papa, ze wilt geknuffeld worden, nadien kruipt ze bij haar mama in bed en samen zoeken ze troost.

Beetje bij beetje leren ze om te gaan met het gemis en vooral met afscheid nemen van de dromen die ze droomden van het toekomstig kind en broertje. Ze vinden troost bij elkaar en hebben het kleine ongebooren kindje een naam gegeven. Ze geloven dat het kindje tussen de sterren woont. Dit komt ook in de tekeningen heel mooi tot uiting, vb, ze maken samen een wandeling naar de paarden, hun lievelingsplekje. Daar staan ze samen en Lena vraagt zich af of mama en papa verdrietig zijn. Op die plaats vertelt Lena dan haar verhaaltje, ze wilt haar ouders troosten. Samen kijken ze naar de sterren.

Een verhaal dat me erg ontroerd heeft en waar soms de tranen over mijn wangen rolde. Maar het toverde ook een glimlach om mijn gezicht, vooral de manier waarop ze samen hun verdriet proberen te verwerken, ze samen gaan wandelen en samen naar de sterren kijken.

Ik vind het boek voor kinderen van alle leeftijden. Kinderen die kunnen lezen, kunnen het zelf lezen. Kinderen die nog niet kunnen lezen, kunnen aan de hand van de tekeningen het hele verhaal toch begrijpen. Voor hele jonge kinderen kunnen mama en papa, aan de hand van de tekeningen het verhaal vertellen. Kinderen zien aan de tekeningen wanneer men blij is en wanneer men verdriet heeft en hoe ze proberen om samen verder te gaan.

Hierbij een bladzijde uit het boek, waarbij mama vertelt over de reis van broertje.

*M*ama vertelt over de sterren en over de verre reis van Jonas.
Hij zweefde weg, zonder hen, op een zachte wolk, tot bij de maan
en de gouden sterren.
"Toch zal hij altijd bij ons zijn ... en jij, jij blijft altijd zijn grote zus."

De tekeningen komen uit 'Altijd grote zus', door Emke Dierickx en Sanne Thijs, 2022, Uitgeverij De Eenhoorn.

Bernadette, mama van Noël, Anique*, Judith en Daphne

Oneindig

Nog nooit was er zoveel verdriet
Dan op het moment dat jij deze wereld verliet
Nog nooit voelde iets zo leeg
Dan op het moment dat jij je vleugels kreeg
Maar daar waar jouw leven eindigde
Eindigde niet jouw verhaal
Want jij leeft voort in liefde
In ons allemaal

DIT MAGAZINE IS MEDE MOGELIJK GEMAAKT DOOR:

HikaShop Cart Module

De winkelwagen is leeg

Ram

graphic design graphique

Jan van Waarden

0031 6 22 98 95 78

www.ramvormgeving.nl

uitvaart **verzekering.nl**

UITVAARTVERZEKERING
VERGELIJKEN

OVERSTAPPEN.NL

Onafhankelijk vergelijken en besparen

Ter Zake Excel

verbetert

bestedeal.nl

Uitvaartverzekeringwijzer

Onafhankelijk informatiecentrum

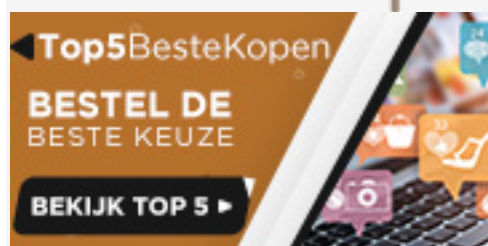

ikvergelijkonline.nl

BOSCH
GLASKUNST

slaapkops

VRIENDENLOTERIJ

- SINDS 1989 -

WIN MEER, BELEEF MEER

Partner van

bol.com

● support

